

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **L. M.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2013, čj. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 15. 4. 2015, čj. 72 Ad 47/2013 – 119,

t a k t o :

- I.** Žádost žalobkyně o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- III.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Česká správa sociálního zabezpečení (dále „žalovaná“) rozhodnutím ze dne 25. 11. 2013, čj. X (dále „napadené rozhodnutí“) zamítla žádost žalobkyně o invalidní důchod a odňala jí invalidní důchod od 10. 2. 2014.

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci.

[3] Usnesením ze dne 19. 6. 2014, čj. 72 Ad 47/2013 – 47 krajský soud ustanovil žalobkyni zástupkyni JUDr. Petru Vons Janulkovou, advokátku. Zástupkyně žalobkyně přípisem ze dne 31. 3. 2015 požádala krajský soud o zproštění povinnosti zastupovat žalobkyni,

a to pro nedostatek důvěry mezi ní a žalobkyní. Krajský soud její žádosti vyhověl a usnesením ze dne 15. 4. 2015, čj. 72 Ad 47/2013 – 119, ji zprostil povinnosti zastupovat žalobkyni.

III.

[4] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) brojila proti posledně uvedenému usnesení kasační stížností s návrhem na přiznání odkladného účinku. Zároveň požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[5] Stěžovatelka namítla, že jí nejsou známy žádné důvody narušení důvěry mezi ní a její zástupkyní. Není si vědoma, že by jí neposkytovala součinnost. V roce 2015 se zástupkyní nekomunikovala. Dále namítla, že nebyla vyzvána, aby se vyjádřila k důvodům, jež vedly k vydání kasační stížností napadeného usnesení.

IV.

[6] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval žádostmi stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nevyžadoval po stěžovatelce zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, neboť kasační stížností napadené usnesení vzešlo z řízení o žalobě ve věci důchodového pojištění (zabezpečení), které je podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích osvobozeno od soudních poplatků.

[10] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dospěl k závěru, že „*v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti nedostatek právního zastoupení podle § 105 odst. 2 s. ř. s.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, čj. 6 Azs 27/2004 – 41, dostupný na www.nssoud.cz). Tyto závěry lze analogicky a zcela v souladu s výše citovaným rozsudkem vztáhnout i na nyní projednávanou věc. S ohledem na povahu rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje, by trvání na zastoupení stěžovatelky advokátem mohlo znamenat řetězení řešeného problému, které by ve svém důsledku popíralo smysl řízení, jehož předmětem je posouzení zákonnosti kasační stížností napadeného usnesení. Nejvyšší správní soud proto po zvážení všech okolností netrval na povinném zastoupení stěžovatelky advokátem v řízení o kasační stížnosti.

[11] Nejvyšší správní soud již dříve vyslovil, že jsou-li splněny podmínky § 35 odst. 8 s. ř. s. a navrhne-li účastník řízení z rozumných a věcně oprávněných důvodů, aby byl zastoupen konkrétním advokátem, soud mu vyhověl (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2009, čj. 7 Azs 24/2008 – 141). Účastník řízení zpravidla navrhuje konkrétní osobu tehdy, má-li k ní z určitých důvodů vybudován vztah důvěry, z něhož vyvozuje, že právě ona bude řádně hájit jeho zájmy. Jedním ze základních předpokladů pro poskytování právních služeb je právě vzájemná důvěra mezi zástupcem a zastoupeným. Tato důvěra ovšem musí být vzájemná, oboustranná. Její nedostatek brání zajištění maximální možné reálné ochrany práv účastníka a hrozí, že se zastoupení stane toliko formálním. Narušení nezbytné důvěry

je proto jedním z důvodů, pro něž může ustanovený zástupce podat žádost o zrušení ustanovení zástupcem (§ 20 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii).

[12] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyslovil rovněž názor, že při rozhodování soudu o takovéto žádosti je třeba vždy pečlivě zkoumat, zda jsou pro zrušení zastoupení dány zákonné důvody a zda se pod tvrzenými skutečnostmi neskrývají jiné okolnosti. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, čj. 8 As 43/2007 – 156). V nyní projednávané věci z ničeho nevyplývá, že by se uváděné důvody žádosti o zproštění zastoupení odlišovaly od skutečných důvodů. Z obsahu spisu bylo zjištěno, že se stěžovatelka nedostavila na vyšetření u znalce, její zástupkyně se s ní snažila spojit od 27. 2. 2015, avšak stěžovatelka nereagovala na dopisy ani emaily zástupkyně. Sama stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že se zástupkyně nebyla v kontaktu od ledna 2015.

[13] Pokud za této situace dospěl krajský soud k závěru, že bylo narušeno pouto důvěry mezi zástupkyní a stěžovatelkou, není jeho rozhodnutí nezákonné. Na tom by nemohlo nic změnit ani případné vyjádření stěžovatelky, neboť trvání na pokračování tohoto konkrétního zastoupení proti vůli zástupkyně by v případě ztráty vzájemné důvěry mezi ní a stěžovatelkou postrádalo smysl. Bylo proto namístež zástupkyni k její žádosti zprostit povinnosti zastupovat stěžovatelku. K tvrzením stěžovatelky o tom, že není v současné době schopna si zajistit zastupování advokátem, je vhodné doplnit, že krajský soud rozhodoval o zproštění povinnosti konkrétní zástupkyně stěžovatelku zastupovat. Nerozhodoval o tom, zda nadále trvají podmínky pro ustanovení zástupce v řízení před krajským soudem. Vydáním kasační stížnosti napadeného usnesení tedy nebyl dotčen závěr krajského soudu uvedený v usnesení ze dne 19. 6. 2014, čj. 72 Ad 47/2013 – 47, podle něhož stěžovatelka splňuje podmínky pro ustanovení zástupce z řad advokátů uvedené v § 35 odst. 8 s. ř. s.

[14] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[15] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti bez zbytečného odkladu, nerozhodoval samostatně o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. května 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu